

Sygn. akt III AUa 1287/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Irena Różańska-Dorosz
Sędziowie:	SSA Maria Pietkun SSO del. Ireneusz Lejczak (spr.)
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku L. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek apelacji L. J.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Jeleniej Górze

z dnia 9 sierpnia 2012 r. sygn. akt VII U 740/12

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Jeleniej Górze oddalił odwołanie wnioskodawcy L. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 30 kwietnia 2012 r.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Wnioskodawca, urodzony (...), nie przystąpił do OFE, na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał 29 lat miesiąc i 8 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Od dnia 2 września 1991 r. do chwili obecnej zatrudniony jest w Zakładach (...) sp. z o.o. w B..

W dniu 5 kwietnia 2012 r. złożył wniosek o emeryturę. Organ rentowy decyzją z dnia 30 kwietnia 2012 r. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, przy czym uwzględnił mu 6 lat 11 miesięcy i 15 dni okresów pracy w szczególnych warunkach.

W okresach: od dnia 19 lutego 1969 r. do dnia 30 września 1975 r. i od dnia 15 lipca 1976 r. do dnia 11 grudnia 1990 r. wnioskodawca zatrudniony był w (...) Zakładach (...) w B..

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawcy jest nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy wskazał, że wnioskodawca nie spełnił warunku rozwiązania stosunku pracy, gdyż nadal pracuje w spółce (...), wobec czego uznał, że rozstrzygnięcie pozostałych kwestii w sprawie jest zbędne. Oznacza to, że ustalenie okoliczności, czy okresy zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w B. były pracami w szczególnych warunkach nie mogło mieć wpływu na ewentualną zmianę zaskarżonej decyzji. Sama zaś korzyść uzyskania przez wnioskodawcę informacji w tym zakresie, nie stanowi przesłanki dalszego prowadzenia postępowania.

W tych okolicznościach Sąd I instancji przyjął, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa i oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył L. J., podnosząc, że Sąd Okręgowy nie rozstrzygnął kwestii, czy posiada 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Wskazał, że skoro nie uznano mu wymaganych lat pracy w szczególnych warunkach, to nie może spełnić kolejnego warunku, to jest rozwiązania stosunku pracy. Natomiast po zaliczeniu jego pracy w (...) Zakładach (...), będzie mógł rozwiązać stosunek pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja L. J. jest bezzasadna.

Zgodnie z przepisem art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227), obowiązującym w chwili wydania zaskarżonej decyzji organu rentowego, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, czyli 1 stycznia 1999 r., osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn (pkt 1) oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (pkt 2).

Z kolei po myśli ust. 2 tego przepisu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz **rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.**

Z tego przepisu jasno wynika, że nabycie prawa do wcześniejszej emerytury przysługuje wyłącznie ubezpieczonym, którzy spełnili łącznie wszystkie warunki w nim wskazane, w tym warunek rozwiązania stosunku pracy.

Tymczasem z akt sprawy wynika, że wnioskodawca zarówno w dniu złożenia wniosku o emeryturę, jak i w dniu wydania zaskarżonej decyzji nie rozwiązał stosunku pracy. Wnioskodawca nie rozwiązał stosunku pracy również podczas postępowania przed Sądem I instancji. Nadto na rozprawie apelacyjnej w dniu 18 grudnia 2012 r. przyznał, że obecnie nadal pracuje i nie rozwiązał stosunku pracy. Tak więc w tych okolicznościach słusznie Sąd Okręgowy uznał, że skoro wnioskodawca nie spełnia warunku rozwiązania stosunku pracy, a więc warunku koniecznego do nabycia emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, to kwestia spełnienia przez niego kolejnego warunku, czyli posiadania 15 lat pracy w szczególnych warunkach, jest bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Należy bowiem zauważyć, że nawet pozytywne ustalenie w tym zakresie, wobec nierozwiązania stosunku pracy, nie spowoduje nabycia przez wnioskodawcę prawa do emerytury. Natomiast nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy

okoliczność podnoszona przez wnioskodawcę, że problemy na rynku pracy usprawiedliwiają nierozwiązanie przez niego stosunku pracy do czasu uznania mu 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przepisy w powyższym zakresie są jednoznaczne i wymagają spełnienia wszystkich przesłanek, w tym rozwiązania stosunku pracy. Natomiast Sąd nie ma obowiązku dokonywania ustaleń w zakresie warunku 15 lat pracy w szczególnych warunkach, gdy przesłanka rozwiązania stosunku nie została spełniona.

Na marginesie należy zauważyć, że przepis art. 184 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia 1 stycznia 2013 r. nie przewiduje już warunku rozwiązania stosunku pracy przy nabyciu emerytury. Jednak okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, bowiem zarówno w chwili wydania zaskarżonej decyzji, jak i wydania wyroku w sprawie przez Sąd I instancji, warunek rozwiązania stosunku pracy obowiązywał.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny we Wrocławiu na podstawie art. 385 kpc w punkcie I wyroku oddalił apelację wnioskodawcy, jako bezzasadną.

Wnioskodawca jest zatem stroną przegrywającą sprawę i zgodnie z art. 98 kpc jest obowiązany zwrócić stronie przeciwnej na jej żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w tym koszty zastępstwa procesowego. Strona pozwana w sprawie była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika – radcę prawnego A. Ż. (k. 33 – akt sprawy), który wniósł między innymi o zasądzenie kosztów od wnioskodawcy. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny w punkcie II wyroku w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349) zasądził od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

R.S.